

Total HelpArt T.H.A.
Česká televize
PubRes
Falcon

uvádějí film
Zdeňka Tyce

JAKO NIKDY

PETRA
ŠPALKOVÁ

JIRÍ
SCHMITZER

TÁJIANA
MEDVECKÁ

JAKO NIKDY

FILM ZDEŇKA TYCE

dále hrají Jana Pidrmanová, Marek Němec, Zdeněk Palouš, Marek Těchlik, Luboš Veselý, námět a scénář Markéta Bídašová, spolupříce na scénáři Zdeňka Tyce
koproducenti Česká televize – Janslav Kočera, PubRes – Zuzana Mistrliková a Dubica Orechovská, vedoucí produkce Luděk Valchář, výkonný producent Michala Šyblová Kuchynková
architekt Adam Pitra, autor obrazů David Barboš, výtvarník kostýmů Andrea Křiváková, masky Jana Billová, zvuk Jan Čeněk
střih Vladimír Bašák L.C.C., kamera Petrík Hoznauer, producent Ondřej Trojan, režie Zdeňka Tyce
vyniká filmová a televizní společnost Total HelpArt T.H.A.
© 2013 Total HelpArt T.H.A., Česká televize, PubRes

V KINECH OD 19. ZÁŘÍ

Základní informace o filmu

Režie:	Zdeňek Tyc
Námět:	Markéta Bidlasová
Scénář:	Markéta Bidlasová, Zdeněk Tyc
Kamera:	Patrik Hoznauer
Střih:	Vladimír Barák
Zvuk:	Jan Čeněk
Architekt:	Adam Pitra
Hudba:	Leoš Janáček, Zdeněk Král, kapela Kazety
Kostýmy:	Andrea Králová
Masky:	Jana Bílková
Producent:	Ondřej Trojan, T.H.A
Koproducenti:	Česka televize – Jaroslav Kučera, PubRes (Slovensko) – Zuzana Mistríková, Ľubica Orechovská
Výkonný producent:	Michaela Syslová Kuchynková
Vedoucí produkce:	Luděk Valchář
Hrají:	Petra Špalková, Jiří Schmitzer, Taťjana Medvecká, Marek Němec, Jana Pidrmanová, Zdeněk Palusga, Marek Taclík, Luboš Veselý a další
Výroba:	Filmová a televizní společnost Total HelpArt T.H.A.
Distributor:	Falcon a.s.
Film vznikl za přispění:	Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie
Film vznikl ve spolupráci s:	HBO
Žánr:	Psychologické drama
Stopáž:	93minut
Formát:	Obraz 16:9, zvuk: 5,1
Přístupnost:	Mládeži přístupný
www filmu:	www.jakonikdy.cz

O filmu stručně

„JAKO NIKDY“ znamená zároveň konec života. Výtvarník Vladimír (Jiří Schmitzer) umírá. Dům v krásné krajině je jeho poslední útočiště, smrt je nevyhnutelná a on nechce umřít v odcizené nemocnici. Dvě ženy, které jeho nelehkému umírání

asistují, jsou jeho současná partnerka Karla (Petra Špalková) - pětatřicetiletá malířka, bohémka, a bývalá milénka Jaruna (Taťjana Medvecká) - vdaná asi pětapadesátiletá zdravotní sestra. Tato trojice vede marný boj se smrtí, bojují sami se sebou a současně mezi sebou – což přináší každému z nich určité očistění.

Synopse

Konec léta ve filmu „JAKO NIKDY“ znamená zároveň konec života. Vladimír Holas umírá. Kdo je Vladimír Holas? Malíř, sochař a pedagog okresního významu. Namaloval spoustu krásných obrazů – ale ne tak skvělých, jak si přál. Nebyl ve straně, nebyl ve Svazu výtvarných umělců,

nezaprodal se minulému režimu. Dům v krásné krajině je jeho poslední útočiště, smrt je nevyhnutelná a on nechce umřít v odcizené nemocnici. Chce se skácet ve stoje, tak jak žil.

Pro tento komorní film jsou klíčové tři postavy, vedle hlavního hrdiny jsou tu dvě ženy: Karla, asi pětatřicetiletá, je svému životnímu partnerovi něčím podobná: malířka, bohémka, pro ostrá slova nejde daleko. Kontrastní k těm dvěma je Jaruna, vdaná asi pětapadesátiletá žena, zdravotní sestra. Kdysi byla milenkou pana malíře. Tato trojice vede marný boj se smrtí, bojují sami se sebou a současně mezi sebou – což přináší každému z nich určité očištění.

Na začátku filmu vidíme malíře Holase, jak se ještě pokouší kreslit, tvořit, jak se vzteká, že už nemá sílu. Netuší, že jeho energie začne mizet jako voda v písku, že vše půjde tak rychle. Okolnosti ho stahují do postele, která bude smrtelná. Ještě se párkrát nechá vytáhnout před barák, aby viděl oheň, hvězdy...

Dvě ženy v jeho blízkosti se k sobě postupně přibližují. Jsou rozdílné, ale nikterak jim to nebrání soustředit se na to, co je opravdu důležité. Autorka scénáře, Markéta Bidlasová, předkládá tento poněkud krutý svět nekaširovaně, prostřednictvím silných situací, prostřednictvím velmi plasticky napsaných vedlejších figur, které nechápou sverepou péči Karly a Jaruny o umírajícího Vladimíra, které nerozumí jejich „soužití“, bouří se proti němu. Do děje vstupuje i syn hlavního hrdiny, Tomáš, a jen velmi těžko se vyrovnává se zjištěním, že je svému otci v mnohém podobný, že i přes léta odmítání k němu něco cítí. Umírání v autorčině podání není idyla a péče o umírajícího je řehole. Tak jako v životě.

V blízkosti smrti může člověk pochopit, kdo je. Nebo také nemusí. Každý z nás může být omezenec, který se žene za mihotavou bludičkou výhry, nebo bytost, která je zabydlená v životě. Obyčejném? Nudném? Všedním? Možná, ale jen do té chvíle, než zjistíme, že o něj můžeme přijít a že není žádný způsob, jak ho získat zpět.

PETRA ŠPALKOVÁ – Karla

Se Zdeňkem Tycem točíte už druhý film. Byli Smradi důvod, proč jste vzala tuhle roli, nebo rozhodl až scénář?

Se Zdeňkem mě pojí dlouholeté přátelství, které začalo filmem Smradi. První byla důvěra v režiséra a potom scénář - má osobitou sílu a kouzlo. Když jsem si ho přečetla, tak jsem se do něj zamilovala.

Hrajete Karlu, o generaci mladší milenku umírajícího výtvarníka v podání Jiřího Schmitzera. Co vás na Karle bavilo?

Kolem svých dvaceti jsem vedla podobný styl života jako Karla. Podobně pankáčsky jsem se svým životem zacházela. Bavilo mě, že to je taková rekapitulace mých bývalých životních tendencí.

Karla se mi líbila v tom scénáři od začátku. Je to soucitný, dobrý člověk, ostrý vlčák, který se s nikým nemaže. Žije velmi složitou lásku. To pozérství a tvrdost směrem k druhým lidem je ale u ní přitom založené na věrnosti a spolehlivosti, na pocitu, že není možné opustit někoho, komu je momentálně zle. Tam je smutné, že ona je bezdětná a osamělá s biologickými hodinami, které ukazují za pět minut dvanáct.

Vaše Karla se vyjadřuje opravdu dost přímočaře, nevyhýbá se vulgárním výrazům. Byl vám i její slovník blízký?

Mám pocit, že mluvím o dost jemněji. Občas si to, co ona řekne nahlas, pomyslím. Ale jsou situace, kdy je nějaká ta sprostárnička nejlepší cestou, jak si nejen ulevit, ale určité jevy či osoby pojmenovat.

Současná milenka a bývalá přítelkyně se pod jednou střechou starají společně o umírajícího muže. Nezní to trochu jako sci-fi? Věřila jste, že by to tak opravdu mohlo být?

Ale ano. Jsou větší záhady ve vesmíru.

Navíc se mezi těmito ženami nejedná o nějakou harmonickou symbiózu, toto "partnerství" je předmětem boje - o toho muže, o svoji pozici v jeho srdci a životě, o svou identitu, co já vím.

Karla žije vše skrz vztah k Vladimírovi, jiný svět nemá. Ale docházejí jí síly, potřebuje taky oddech a provětrat pířka jinde, takže Jarunu potřebuje. Až později se z této účelové potřeby rodí vztah.

Je ve filmu nějaký moment, který ve scénáři původně nebyl, ale vznikl až přímo na place?

My jsme byli tak šikovní, připravení a pracovití, že jsme nejen stihli natočit za den plánované obrazy, zpravidla k tomu i třeba jeden navíc, ale ještě jsme končili dřív, takže měl Zdeněk ještě prostor, čas a štáb, aby točil atmosféry, pohledy, krajinky, křivky, nálady, vůně, včely... Zkrátka všechno to neracionální, co nepřinášel scénář, ale naprosto sugestivní atmosféra místa, kde jsme točili a harmonie, která vládla v místě i mezi lidmi.

Která scéna byla pro vás nejnáročnější a která vás bavila nejvíc?

Nejnáročnější byla karetní scéna v hospodě čistě z toho důvodu, že jsme na ni čekali tak dlouho, až jsem se přiotrávila kávou z cateringu.

A nejvíc? Pro mě to byla měsíc dlouhá jízda na Matějské, střídaná s jízdou na koni, wellness, jógou a saunou, či jak shrnout a pojmenovat libé požitky...

Jaká byla byla pro vás spolupráce s Tatjánou Medveckou a Jiřím Schmitzerem?

Jiří je chlapík jako rys, je mým oblíbencem už mnoho let, líbí se mi jako herec, poslouchám jeho muziku, navíc, on je solitér stejně jako Vladimír, jeho obsazení je trefa do středu terče.

A s Táňou? Kromě, profesního obdivu a respektu, odehraných divadelních představení a jisté vášni k hovoru o herectví, režii, divadle a umění tak nějak vůbec, nás spojuje nějaká síla, která nám bere vědomí, že jsme zralé ženy, takže si s ní vždycky připadám jako v pubertě. Kdyby to neznělo divně, prohlásím, že je to moje kámoška.

Scénář vám ve filmu Jako nikdy předepsal nahotu i sex. Neměla jste s těmi scénami problém?

Ne. Je to nejvlastnější součást života.

Navíc nejodvážnější scéna, při které jsem neřešila to, že proběhla, ale jestli pak budu na plátně při plné akci dostatečně hezká, byla z filmu vystřižena a všechny záběry, které zůstaly, mi připadají velmi cudné.

Dovedete si představit sebe na Karlině místě?

Určitě ano. Ale jsem ráda, že momentálně stojím na tom vlastním.

Vaše postava Jaruny se po letech vrací do domu svého bývalého milence, aby pomohla jemu ale i jeho současné partnerce zvládnout mužovo umírání. Co vás na scénáři zaujalo, že jste roli přijala?

Měla jsem pocit, že nevznikl na zakázku, ale z nějaké vnitřní potřeby. Zaujal mě svou neokázalostí, úsporností, závažností tématu. Líbily se mi nejen dialogy, ale i levá strana. V něčem mi připomínal Hrubínovu Romanci pro křídlovku.

Jaká vlastně bývalá zdravotní sestra Jaruna je?

Myslím, že je to hodná ženská, která už něco o životě ví, a podle toho se chová.

Vladimír, umírající výtvarník v podání Jiřího Schmitzera, má ve vašem filmu opravdu daleko k zažité představě o smíření umírajícího se smrtí. A dává všem okolo pěkně zabrat. Neměla jste někdy chuť poslat ho skrz postavu Jaruny do háje?

A víte, že ani ne? Pro Jarunu byl Vladimír mužem jejího života (netvrdím, že ona byla takovou ženou pro něj), tak nějak po svém mu rozumí, chce mu pomoci, vlastně mu něco vrátí.

Máte ve filmu nějakou oblíbenou scénu?

Docela mě pobavila scéna po rodinném obědě, kdy Jaruna chystá štrúdl pro Vladimíra a rodina to tak nějak úplně nechápe.

Film jste už viděla, splnil vaše očekávání nebo vás naopak něčím překvapil.

Pro mě byl tenhle film jako nějaký sen.

8. července jsem dostala od režiséra Tyce SMS s nabídkou role (mám ji schovanou, proto vím to přesné datum), byla jsem na Maltě a už druhý den četla s notebookem na klíně scénář. A za měsíc byla v podmokelském mlýně

první klapka! Žádné konflikty, sehraný tým, soustředěná práce. Byla jsem strašně zvědavá, jak film dopadne. A měla jsem radost.

JIŘÍ SCHMITZER – Vladimír Holas

Hlavní hrdina Vladimír ve filmu Jako nikdy umírá. Neodchází ale tak, jak jsme většinou z filmu zvyklí, uklizený v nemocnici nebo se smířeným úsměvem na rtech v kruhu svých blízkých. Kde jste k němu hledal klíč?

V tom, co s člověkem dokáže udělat strach a beznaděj.

Jaký je Vladimír? Chlap, který se zuby nehty brání smrti nebo nevděčný sobec, který i v posledních chvílích života svým blízkým dává zabrat? Jak ho vnímáte vy?

Jako sobce. Vždyť i statečnost vyžaduje značnou dávku sobeckosti. Například nepodřít se komunistické diktatuře znamenalo ohrozit své přátele i rodinu.

Bojovná mladá Karla a starší konejšivá Jaruna, zasloužil si váš Vladimír, který jim život pod jednou střechou nijak neulehčoval, na konci svého života takovou péči?

Třeba jim Vladimír poskytl něco, co v životě od jiného člověka nedostaly.

Vychází charakter vaší postavy přesně ze scénáře, nebo nechal režisér Tyc jeho pojetí víc na vás?

Řekl bych, že je to kompromis. A ideální je kompromis vycházející ze spolupráce.

Jaké to je, celý film „umírat“? Řekl jste, že když je na place pohoda, tvoří se herci dobře cokoli...ale stejně, opravdu je to práce jako každá jiná, nebo jste se třeba víc rozmýšlel, jestli takovou roli přijmout?

Odmítl jsem to bez přemýšlení. Trvalo několik měsíců, než mě udolali. Nejspíš nemohli sehnat nikoho jiného, kdo je tak hubený a vypadá, že během několika málo dní zemře.

ZDENĚK TYC - režisér, spoluautor scénáře

Proč jste se rozhodl natočit právě tento scénář?

Lákalo mě téma, „film o smrti“, první verzi jsem četl ve věku 54 let, můj otec zemřel ve věku 56 let, byla to výzva.

Nemáte strach, že téma umírání není v dnešní konzumní době právě v kurzu?

Strach nemám. Náš film je lepší, než si škarohlídi myslí.

Jste uveden i jako spoluautor scénáře. Jak vaše spolupráce s Markétou Bidlasovou vypadala?

Mnohokrát jsem s ní všechny verze probíral a tázal se, zda něco může být jinak. Některé mé požadavky Markéta přivítala a motivy přepsala, některé jsem pak napsal sám. Bez jejího vědomí. Naštěstí je – už nafilmované – zpětně přijala.

Váš film rozhodně neukazuje žádnou smířlivou idylku u lůžka umírajícího. Pro ostré slovo nejdou jeho hrdinové daleko. Myslíte, že je to v podobných situacích tak i v životě?

Může i nemusí to tak být, záleží na lidech. Naši hrdinové však jsou přesvědčiví. Přesní.

Pro film se vám podařilo získat skvělé herce. Bylo těžké je přesvědčit?

Nebylo, scénář byl vydařený a působivý, což se hercům zas tak často nenaskytne. A ti "naši" se navzájem znají a respektují se. Například Jiří Schmitzer s Taťjanou Medveckou před "pár lety" ve filmu "Marečku, podejte mi pero" - chodil. Randil. Milé, že?

Jaké bylo natáčení?

Scénář Markéty Bidlasové je pěkný, ovšem skládá se ze slov. Natáčet film znamená vytvořit z kukly motýla a já věřím, že ten náš „Jako nikdy“vzlétne a bude živý. Na place se měnilo mnohé, herci mají své přednosti, ale i omezení – něco jim nejde. V dialogu se vzájemně snažíme tím dobrým zazářit. Velmi nám pomáhal štáb – byl perfektní. Prostě profesionálové a navíc s nefalšovaným zájmem o věc. Kdyby natáčení nebyl takový stres, bylo by to čiré štěstí.

Co by měl film Jako nikdy říct svým divákům?

Zkuste pocítit, že život znamená ŽIVÉ. Ostatní jsou jen krámy...

Dovedete si představit sebe na místě některé z vašich filmových postav?

Představoval jsem si sebe ve všech postavách – není to vidět?

MARKÉTA BIDLASOVÁ – autorka námětu a scénáře

Umírání není moc populární téma. Proč a kdy vás napadlo napsat příběh, který se mu věnuje od začátku až do konce.

Začala jsem s tím před šesti lety, poté co jsem v poměrně pozdní fázi těhotenství přišla o dítě a do toho se můj táta potýkal s rakovinou. Hledala jak se s tím vyrovnat, zuřivě jsem chtěla pochopit, co to vůbec je – smrt. O co v ní jde? Proč? Četla jsem hromadu knih o procesu umírání, stovky příběhů na internetu od lidí, zmatených, moudrých, zasažených, zdrcených, unavených, také od profesionálů, kteří doprovázejí umírající. Během let jsem ten příběh vždycky na čas opouštěla, a pak se zas k němu vracela a přepisovala ho. Ze skicy se postupně stal málem román (netušíte, co všechno se do filmu už nevešlo). K realizaci došlo vlastně až v době, kdy jsem se od příběhu tak vzdálila, že jsem ho měla za uzavřený. Narodilo se mi od té doby další dítě, začalo pomalu chodit do školky a táta je relativně v pořádku... Což je dobré – jak praví podtitul jedné z knih, která mě hodně ovlivnila – smrt nás učí žít.

Svého hrdinu jste neuklidila do nemocnice, kde by svým umíráním „neobtěžoval“ své blízké, naopak. Vladimír odchází doma a svým pečovatelnám dává pěkně zabrat. Tak to má podle vás být?

Nevím, jak to má být. A ani si nemyslím, že existuje nějaký recept na „správné“ umírání. To si musí každý „účastník“ najít - jak se zachovat, jak se k tomu postavit, s čím bude a nebude spokojený, odhadnout kolik ho to které řešení bude stát a jestli na něj má. Já nejsem příznivce sebeobětování se. Postavy v mém příběhu si každopádně svoje opravdu vlastní postoje hledají a o to mi šlo.

Jaruna i Karla přes všechny těžkosti a konflikty Vladimíra neopustí. Je schopnost starat se takhle o druhé dána podle vás především ženám?

To si nemyslím. Jenom se prostě někteří muži starají trochu jinak než některé ženy. Občas se o vás třeba někdo nenahraditelně postará tím, že se o vás odmítne starat.

Měla jste pro své tři hlavní hrdiny nějaké předobrazy?

Karlu s Vladimírem jsem prvně nahmatala kdesi v polospánku. No a pak jsem ty tři namíchovala z více konkrétních lidí. Ale všichni jsou to samozřejmě já. Nicméně moje maminka, projevila obavu, že v Hradci Králové, odkud pocházím, si budou všichni myslet, že v postavě malíře Vladimíra jsem vykreslila tatínka. Takže mami – tak to není!

S režisérem Zdeňkem Tycem je to váš druhý scénář. Jak se pracuje ve dvou ?

Tenhle scénář jsem dlouho psala sama. Vlastně do šuplíku, na svou vlastní objednávku, bez velké ambice ho někde udat, realizovat. Zdeněk se ho posléze chopil a byl iniciátorem posledních několika (nevím už kolika) prepisů a verzí a především motorem, bez nějž by k realizaci nemohlo dojít. Jinak spolupráci se Zdeňkem já vnímám jako poctivou partnerskou záležitost, není prostá překvapení a dramata, ale je smysluplná, někam vede a dozvídám se skrz ní pořád něco nového.

Chodila jste kontrolovat na plac, co filmaři s vaším scénářem provádějí?

K tomu bohužel nedošlo, což je mi trochu líto.

Dovedete si představit sebe na místě některé ze svých filmových postav?

Velmi dobře, ale žít bych nechtěla příběh žádného z nich. Pokouším se být co nejvíc na svém místě a psát si svůj vlastní ☺.

Jako nikdy je po El Pasu už druhý celovečerní film, který režisér Zdeněk Tyc natočil ve vaší produkci, za sebou máte i několik let společné práce na úspěšné televizní show Na Stojáka. Co vás spojuje?

Zdeněk je můj souputník z FAMU, vždy jsem velmi obdivoval jeho odvážná a nevšední krátkometrážní školní cvičení a později i jeho filmy, například prvotinu Vojtěch řečený sirotek, snímek Smradi nebo Žiletky. V nedávné minulosti jsem spolupracoval i s dalšími spolužáky, Honzou Hřebejkem, Petrem Jarchovským, Tomášem Vorlem... Je přirozené, že Zdeněk Tyc do této mně blízké party zapadá.

Proč jste se rozhodl produkovat film, který je celý o tom, na co většina lidí nechce ani pomyslet. O umírání?

Protože se mi velmi líbil subtilní ale zároveň silný příběh scénáře Markéty Bidlasové, kterou považuji za velmi talentovanou a osobitou autorku. Příběh filmu je postavený na několika různorodých postavách, tedy stojí především na hercích, a já mám takové filmy rád.

Film má vynikající obsazení. Byli jste při výběru hlavních představitelů s režisérem Tycem zajedno?

Obsazování všech mých filmů je etapa, které se vždy velmi aktivně účastním. Ve výběru herců jsme po několika debatách se Zdeňkem byli zajedno. S Jiřím Schmitzerem jsem se jako producent potkal už při filmu Kráska v nesnázích a měl jsem velkou chuť s ním spolupracovat znovu. Petra Špalková je zase Zdeňkova oblíbenkyně. S Taťjanou Medveckou jsme se pracovně oba setkali poprvé. Trojice hlavních představitelů se výborně doplňuje, podala ve filmu mimořádné výkony a to je radostné.

Přicházejí během realizace filmu někdy momenty, kdy jako producent musíte říct, dost, teď bude po mém? Nebo to není váš styl? Jak moc a v jaké fázi mluvíte do výsledné podoby filmu?

Po přečtení scénáře jsem měl film chuť tento film režirovat sám, což jsem Zdeňkovi Tycovi prozradil až po první veřejné projekci. Ale byl psaný pro něj. Proto jsem se snažil do jednotlivých tvůrčích etap zasahovat co nejcitlivěji, protože jsem měl o filmu svou vlastní autorskou představu a dvojí pohled by určitě výsledku nepřispěl. Přestože je Zdeňkův film logicky jiný, než by byl ten můj, jsem s výsledkem velmi spokojený. K jistým rozepřím docházelo až při finálním střihu, kde svůj přínos do celkového tvaru vnesl i střihač Vladimír Barák, takže šlo vlastně o dialog. Jako nikdy je výrazně autorský film, Zdeněk se aktivně podílel na scénáři, takže jsem nechtěl řešit některé výhrady přes režisérovo poslední slovo. Nakonec jsme došli ke společnému řešení, některé věci vznikají spontánně, jiné zase musejí uzrát.

Dokážete se na Jako nikdy podívat očima běžného diváka a říct, čím oslovuje tenhle film právě vás?

Vždycky až s velkým odstupem, kdy se otupí emocionální vazby na tu kterou etapu vzniku. Při předpremiéře na Finále v Plzni jsem se po úvodních formalitách postavil k východu, abych se podíval na kus filmu, jestli je v pořádku obraz a zvuk. Odestál jsem ho celý. Společně sdílený zážitek, reakce diváků plného kina, to je krásná věc, potom už ani nemusí nikdo nic říkat. Já bych rád pochválil celý štáb za soustředěnou a velmi profesionální práci, vedle výpravy, kostýmů, masek a zvuku bych rád vypíchl obraz kameramana Patrika Hoznauera.

Co byste vašemu filmu popřál?

„Je to náš třináctý film a v pořadí třetí, který jsme natočili převážně mimo Prahu. Ty dva předchozí, kdy celý štáb spal na exteriérech, Musíme si pomáhat a Želary, byly Americkou filmovou akademií nominované na Oscara. Takže tomuto snímku bych přál to samé

Biografie tvůrců

PETRA ŠPALKOVÁ (Karla)

Narodila se 21. února 1975 v Brně. Po maturitě studovala čtyři semestry divadelní vědu na Univerzitě Karlově, nakonec ale dala přednost divadelní praxi. V letech 1991-96 byla členkou divadelního spolku Kašpar, jehož zakladatelem, producentem a režisérem byl bratr Jakub. V roce 1996 nastoupila do pražského Činoherního klubu, kde se objevila např. v představeních Skleněný zvěřinec, Tři sestry nebo Zkrocení zlé ženy. V roce 1997 hostovala v Divadle v Dlouhé a v téže době se stala držitelkou ceny Thálie jako talent roku.

Na podzim 1999 přestoupila do Divadla Na zábradlí, kde ostatně už rok předtím hostovala v inscenaci Petra Lébla Plukovník Pták. V roce 2000 byla nominována na Cenu Alfréda Radoka za ženský herecký výkon. Petra Špalková je považována

za jednu z nejtalentovanějších a nejzajímavějších divadelních hereček mladé generace. V roce 2005 se stala členkou činohry Národního divadla v Praze, v letech 2001-2006 učila na Pražské konzervatoři.

Z filmového plátna si poprvé Petru Špalkovou pamatujeme z ŠAKALÍCH LET Jana Hřebejka, v malé roli se objevila i ve Svěrákově oskarovém snímku KOJLA. Mondénní paničku si zahrála v Ondříčkově filmu ŠEPTEJ. Na televizní obrazovce ji diváci mohli vidět v seriálech ZDIVOČELÁ ZEMĚ, ČETNICKÉ HUMORESKY, KREV ZMIZELÉHO nebo v seriálu televize Prima LETIŠTĚ. Zatím největší filmovou rolí byla postava nevlastní matky dvou adoptovaných romských chlapců v dramatu režiséra Tyce SMRADI.

TAŤJANA MEDVECKÁ (Jaruna)

Narodila se 10. listopadu 1953 v Praze, ale po obou rodičích má slovenské kořeny. Od dětství recitovala a věnovala se baletu, navštěvovala také literární dramatický kroužek na Lidové škole umění, její cesta ke studiu herectví byla tedy jasnou volbou. Na DAMU byla přijata již z druhého ročníku gymnázia, studium absolvovala v roce 1975. Již za studií hostovala v Národním divadle, od roku 1975 je stálou členkou jeho činohry. Medvecká od mládí žila především pro divadlo, je držitelkou dvou cen Thálie i dalších divadelních ocenění. Výraznou součástí práce Taťjany Medvecké je dabing a účinkování v rozhlasu, získala cenu Františka Filipovského za dabing, je i laureátkou rozhlasového ocenění Neviditelný herec.

Práci před kamerou zahájila menší rolí v televizním filmu HVĚZDA PRVNÍ VELIKOSTI ještě za studií, ve filmu se pak objevila poprvé po boku Jiřího Schmitzera v kultovní komedii MAREČKU, PODEJTE MI PERO.

Zajímavé filmové role přicházejí pro Taťjanu Medveckou především v posledních letech. Jen v letošním roce je to kromě snímku JAKO NIKDY i realizace filmu FAIR PLAY nebo televizní projekt KLAUNI. Českého lva získala herečka v roce 2011 za film DŮM, hrála mimo jiné i v historickém velkofilmu BATHORY nebo VRÁSKY Z LÁSKY, na svém kontě má i bohatou práci pro televizi. Z poslední doby připomeňme projekty HOŘÍCÍ KEŘ, ZTRACENÉ BRÁNA, NEVINNÉ LŽI, OPERACE SILVER A, CESTY DOMŮ, EXPOZITURA a mnohé další.

JIŘÍ SCHMITZER (Vladimír Holas)

Narodil se 25. listopadu 1949. DAMU absolvoval roku 1974, poté nastoupil do Činoherního studia v Ústí nad Labem, od roku 1985 je členem Ypsilonky.

Poprvé si jej pro větší filmovou roli vybral režisér Oldřich Lipský do komedie TŘI CHLAPI NA CESTÁCH (1973) inspirované populárním televizním seriálem. Nevýrazné role následovaly v detektivkách MOTIV PRO VRAŽDU (režie Július Matula, 1974) a HOLKA NA ZABITÍ (režie Juraj Herz, 1975). Už rok nato přišel průlom v podobě Kroupy mladšího v úspěšné komedii MAREČKU, PODEJTE MI

PERO!(režie Oldřich Lipský, 1976), v níž si synovský partzahrál po boku svého otce Jiřího Sováka. V přepisu POSTŘIŽIN Bohumila Hrabala, který v roce 1980 natočil Jiří Menzel, na sebe upozornil coby nevýbojný správce pivovaru. Objevil se i v dalším Hrabalovském snímku SLAVNOSTI SNĚŽENEK (1983), stejně jako v následujícím Menzelově filmu VESNIČKO MÁ STŘEDISKOVÁ (1986).

V 80. letech se začal objevovat často i v dětských filmech.: VŠICHNI MAJÍ TALENT (režie Zdeněk Flídr, 1985), OUTSIDER (režie Zdeněk Sirový, 1987), MOŘE ZAČÍNÁ ZA VSÍ (režie Zdeněk Flídr, 1988), NEFŇUKEJ, VEVERKO (režie Věra Šimková-Plívová, 1988). V rodinném snímku PÁNI EDISONI (režie Vít Olmer, 1987) se představil také jako autor ústřední písně a zpěvák. Dalším snímkem bylo podobenství DŮM PRO DVA(režie Miloš Záborský, 1988), poprvé v té době hrál ve filmu Jana Hřebejka, a to v jeho druhém mimoškolním filmu na FAMU L.P. 1948(1989).

V první polovině devadesátých let si zahrál mimo jiné ve dvou projektech inspirovaných dílem Franze Kafky – PROCESU (režie David Jones, 1992) a AMERICE (režie Vladimír Michálek, 1994). Velkou postavu vytvořil v televizním seriálu i ve filmové verzi ZDIVOČELÉ ZEMĚ (1997). Za roli politického vězně Jardy Svobody ve filmu BUMERANG (1997) režiséra Hynka Bočana si odnesl Českého lva za nejlepší mužský herecký výkon.

Z dalších filmů to jsou např. AKÁTY BÍLÉ (režie Bohdan Sláma, 1997), BÁJEČNÁ LÉTA POD PSA (režie Petr Nikolaev, 1997), KANÁREK (režie Viktor Tauš, 1999), KYTICE (režie František A. Brabec, 2000), KRAJINKA (režie Martin Šulík, 2001), PERNÍKOVÁ VĚŽ (režie Milan Šteindler, 2002) či LESNÍ CHODCI (režie Ivan Vojnár, 2003). Za roli Richarda Hrstky v Hřebejkově KRÁSCE V NESNÁZÍCH (2006) získal svého druhého Českého lva za hlavní mužský herecký výkon.

ZDENĚK TYC (režisér)

Narodil se 16. dubna 1956. Po absolvování stavební průmyslovky pracoval mimo jiné jako ošetřovatel v zoologické zahradě, kulisák, tahač kabelů v České televizi a asistent režie na Barrandově. V letech 1983 - 1990 vystudoval režii na FAMU, kde natočil snímky VLEVO V BOK (1984) a JAK THORIN ZTRATIL BARVU (1985). Jeho středometrážní adaptace Buninovy povídky VLČEK (1986) získala školní ocenění Maxim.

Debutoval v roce 1989 filmem VOJTĚCH, ŘEČENÝ SIROTEK, který získal Hlavní cenu na Festivalu českých a slovenských filmů v Bratislavě a byl vyslancem tehdy ještě společného státu v klání o Oscary. Zároveň byl oceněn Velkou hlavní cenou poroty na festivalu prvních filmů v Angers, Francie. V roce 2005 byl tento film zařazen do prestižní kolekce Asociace českých filmových klubů Projekt 100.

Po absolvování FAMU režisér pracoval pro Českou televizi, mimo jiné režíroval grotesku Míč, křest desky divadla Sklep, portrét rockové skupiny Vltava a řadu přímých koncertů z klubu Na Chmelnici. V roce 1991 natočil ve společnosti T.H.A. producenta Ondřeje Trojana v cyklu „Historky od krbu“ povídku CESTA v hlavní roli s Tomášem Hanákem.

V roce 1993 natočil film ŽILETKY v hlavní roli s Filipem Topolem, kultovní postavou českého undergroundu, členem hudební skupiny „Psí vojáci“. Film ve Francii získal prestižní ocenění „Fondation GAN Pour le Cinema“.

V roce 1995 následoval třetí celovečerní film UŽ jako zkratka slov UŽÍVEJ ŽIVOT z prostředí karlínského podsvětí. Stylizovaný příběh začínající prostitutky (v hlavní roli Barbora Hrzánová), komediálně parodující českou porevoluční realitu, se však nesetkal s pozitivní odezvou a získal Plyšového lva. Na další film si Zdeněk Tyc musel počkat sedm let.

Během filmové odmlky pracoval opět pro Českou televizi: CIZÍ SLOVO POEZIE, 1996 - 1999, cyklus JEŠTĚ JSEM TADY, 1996 – dodnes, televizní dokument STARÁ FOTKA, NOVÍ LIDÉ (1996), dokument ANO, MASARYK (1997), dvoudílný dokument DVORÁK V AMERICE (1998)

Další celovečerní film, psychologické drama SMRADI natočené podle scénáře Terezy Boučkové, vznikl v roce 2002. Komorní příběh rodičů (Ivan Trojan a Petra Špalková), kteří vychovávají dva adoptované romské chlapce a zároveň vlastního syna, byl roku 2002 uveden v soutěži na MFF v Karlových Varech, kde získal diváckou cenu a na festivalu v Istanbulu cenu za režii.

Pátým Tycovým celovečerním snímkem se staly v roce 2008 MALÉ OSLAVY, natočené v česko-slovensko-italské koprodukci. V roce 2013 jde do kin jeho zatím poslední film JAKO NIKDY. Kromě toho je jako režisér podepsán i pod letitou produkcí první české televizní stand up comedy show NA STOJÁKA.

MARKÉTA BIDLASOVÁ (scénáristka)

Narodila se v roce 1970 v Hradci Králové.

Vystudovala Divadelní akademii múzických umění v Praze, obor dramaturgie. Pracovala jako dramaturg v Činoherním studiu v Ústí nad Labem a ve Švandově divadle na Smíchově. Externě pak v pražských divadlech: Činoherní klub, Divadlo pod Palmovkou, Divadlo Labyrint, Divadlo v Celené.

Je autorkou následujících divadelních her a dramatizací: společně s Michalem Langem KURVA SVATÁ, 1993, PASTIČKA (2. cena Nadace Alfréda Radoka za nejlepší původní českou hru roku 1995, přeloženo do angličtiny, španělštiny, holandštiny, chorvatštiny), PODZIMNÍ HRA (přeloženo do angličtiny), OSM A PŮL A PŮL (volně podle scénářů F. Felliniho), PROFESIONÁLNÍ ŽENA (podle románu Vladimíra Párala). Pro Činoherní studio v Ústí nad Labem dále napsala dramatické pohádky TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA a TŘI STAŘENY.

Spolu se Zdeňkem Tycem je autorkou filmového scénář ELDORÁDO (3. místo v Ceně Sazky za nerealizovaný filmový scénář za rok 2005).

Momentálně pracuje jako dramaturg v Divadle Komedie v Praze a externě také v Klicperově divadle v Hradci Králové.

ONDŘEJ TROJAN (producent)

Filmový režisér a producent, herec divadla Sklep se narodil na Silvestra roku 1959 v Praze. Pochází z herecké rodiny - herectví se věnuje jeho otec Ladislav i mladší bratr Ivan. Vystudoval gymnázium s vyznamenáním v roce 1979. Studoval na Pedagogické fakultě, kde ukončil osm semestrů v oboru matematika - chemie. Odešel, protože ho škola nebavila. Od počátku osmdesátých let pravidelně účinkuje s kultovním pražským divadlem Sklep. Kolegové z divadla ho vedle divadla inspirovali i k zájmu o film. Dva roky pracoval ve Filmovém Studiu Barrandov jako rekvizitář, připravoval se na přijímací zkoušky na FAMU v Praze, kam byl přijat na obor Filmová a televizní režie v roce 1985.

Na FAMU natočil své první krátkometrážní filmy, z nichž zejména televizní cvičení TÝDEN NA OBRAZOVCE a půlhodinový film SEDM vyvolaly nemalou odezvu na festivalech a mezi diváky. V porevolučním roce 1990 přerušil Trojan studium na FAMU v pátém ročníku, aby natočil svůj celovečerní debut podle scénáře spolužáků Petra Jarchovského a Jana Hřebejka PĚJME PÍSEŇ DOHOLA (poprvé se v tomto filmu objevila před kamerou Aňa Geislerová). V roce 1991 Trojan odpromoval na FAMU.

V roce 1992 natočil pro Českou televizi dvoudílný film PENZIÓNEK, který mapuje nejlepší skeče a písně Divadla Sklep na přelomu 80. a 90. let. V témže roce založil s kolegy Tomášem Hanákem a Jiřím Burdou Filmovou a televizní společnost Total HelpArt T.H.A., která se zaměřuje na produkci celovečerních filmů, výrobu audiovizuálních děl a na manažerskou činnost pro Divadlo Sklep. O rok později režíroval již v produkci Total HelpArtu divácky velice úspěšnou adaptaci „skleповsko-havlovského“ dramatu MLÝNY.

Total HelpArt T.H.A. v současnosti patří k nejúspěšnějším producentům společností vůbec. Spolupracovala na všech filmech Jana Hřebejka (s výjimkou Šakalích let a Nestydy), a může se tedy pochlubit nominací na Oscara za nejlepší zahraniční film (MUSÍME SI POMÁHAT) a několika Českými lvy. Na prestižní cenu americké Akademie bylo nominováno i výpravné historické drama ŽELARY, které sám Ondřej Trojan natočil podle knižních předloh Květy Legátové *Želary* a *Jozova Hanule*. Tímto filmem Trojan dokázal, že je nejen schopný producent, který dovede vycítit silnou látku, ale i velice zručný režisér. S velkým diváckým úspěchem se setkal i jeho poslední snímek OBČANSKÝ PRŮKAZ, hořká komedie o tom, jací jsme byli v sedmdesátých letech minulého století.

Ondřej Trojan realizoval:

TV filmy pro Českou televizi:

PENZIÓNEK (1992)

VELBLOUDI JDOU NOCÍ TAJŮPLNOU (1993)

HISTORKY OD KRBU (cyklus osmi filmových povídek, režie Ondřej Trojan, Tomáš Vorel, Zdeněk Tyc, Václav Koubek..., 1994, 1995)

SKLEP: MLÝNY (1994)

PUMELICE LESNÍ MOUDROSTI (1997)

MULTIKÁR MOVIE SHOW (1998)

WARTBURG MOVIE SHOW (1999)

TV pořady:

NA STOJÁKA (režie Zdeněk Tyc, 2004 -)

Dokumentární filmy pro Českou televizi:

TOTÁLNÍ VELBLOUD KRYŠTOFA TROBÁČKA (umělecký dokument o životě a díle pražského výtvarníka, režie O. Trojan, 1992)

PRAŽSKÁ 5 Z VÍDNĚ DO AKROPOLE (dokument o divadelním, výtvarném a hudebním společenství Pražská 5, režie Petr Nikolajev, 1995)

Celovečerní dokumentární filmy:

AFOŇKA UŽ NECHCE PÁST SOBY (režie Martin Ryšavý, 2004)

ZAPOMENUTÉ TRANSPORTY (režie Lukáš Příbyl, 2007)

CESTA SNU PETRA KOUKALA (režie Vladimír Barák, 2012)

Celovečerní filmy - jako režisér:

PĚJME PÍSEŇ DOHOLA (1990)

ŽELARY (2003)

OBČANSKÝ PRŮKAZ (2010)

Celovečerní filmy - jako producent:

PELÍŠKY (režie Jan Hřebejk, 1998)

MUSÍME SI POMÁHAT (režie Jan Hřebejk, 2000)

CESTA Z MĚSTA (režie Tomáš Vorel, 2000)

KRUTÉ RADOSTI (režie Juraj Nvota, 2002)

PUPENDO (režie Jan Hřebejk, 2003)

ŽELARY (režie Ondřej Trojan, 2003)

HOREM PÁDEM (režie Jan Hřebejk, 2004)

KRÁSKA V NESNÁZÍCH (režie Jan Hřebejk, 2006)

MEDVÍDEK (režie Jan Hřebejk, 2007)

U MĚ DOBRÝ (režie Jan Hřebejk, 2008)

EL PASO (režie Zdeňek Tyc, 2009)

OBČANSKÝ PRŮKAZ (režie Ondřej Trojan, 2010)

JAKO NIKDY (režie Zdeňek Tyc, 2013)

Jako herec:

SKLEP: MLÝNY (režie Ondřej Trojan, 1994) (TV)

PUMELICE LESNÍ MOUDROSTI (režie Ondřej Trojan, 1997) (TV)

MULTICAR MOVIE SHOW (režie Ondřej Trojan, 1998) (TV)

WARTBURG MOVIE SHOW (režie Ondřej Trojan, 1999) (TV)

CESTA Z MĚSTA (režie Tomáš Vorel, 2000)

SPRÁVCE STATKU (režie Martin Duba, 2003)

SKŘÍTEK (režie Tomáš Vorel, 2005)

GYMPL (režie Tomáš Vorel, 2007)

VÝROBA

FILM VZNIKL ZA PŘÍSPĚNÍ

Státní fond České republiky pro podporu
a rozvoj české kinematografie

PARTNEŘI FILMU

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DISTRIBUCE

KONTAKT

Web: www.jakonikdy.cz

Trailer: http://youtu.be/S4tth_NoHf8

Total HelpArt T.H.A.

Kříženeckého nám. 322, 152 53, Praha 5
tel.: 267 073 007 (2436), fax:267 073 836
E-mail: total@tha.cz, www.tha.cz

Mediální servis:

Barbara Trojanová
barbara.trojanova@gmail.com

Mezinárodní servis:

Ľubica Orechovská/PubRes
pubres@pubres.sk